

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **S. K.**, státní příslušník Uzbekistánu, na území ČR hlášeného na adrese P 9, J., v řízení zastoupeného Mgr. Marianou Maudrovou, advokátkou, se sídlem Praha 4, Snopkova 483/7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1643/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2013, č.j. MV-69398-6/SO/sen-2012

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2013, č.j. MV-69398-6/SO/sen-2012, o zamítnutí odvolání žalobce proti usnesení ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 5. 2012, č.j. OAM-50863-7/DP-2011, kterým bylo zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.

Žalobce s předmětným rozhodnutím nesouhlasí, neboť jím bylo porušeno ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu v návaznosti na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Odvolací orgán bez znalosti věci odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze, sp. zn. 8A 388/2011 ze dne 10. 5. 2012 a konstatuje, že vyjádřit se k podkladům a důkazům se může účastník řízení pouze v případě, že správní orgán rozhoduje

o meritu věci. Odvolací orgán však odkazuje na rozhodnutí, které bylo rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č.j. 7As 113/2012-33, zrušeno. Dále žalobce nesouhlasí ani s tvrzením orgánu prvního stupně o tom, že jeho potvrzení předložené společně s původní žádostí o dlouhodobý pobyt nesplňovalo náležitosti § 64 zákona o pobytu cizinců, neboť je mu známo, že Mezinárodní pražská univerzita má ruskou akreditaci, jeho úmyslem bylo absolvování kurzu na této škole, s možností následného uplatnění v domácím prostředí. Nerozumí, na základě čeho je tedy tato škola vůbec v ČR povolena, když navzdory tomu, že inzeruje možnost studia zahraničních studentů, těmto studentům toto studium v zápětí není umožněno kvůli předpisům cizineckého práva ČR. V další námitce žalobce tvrdí, že rozhodující orgány nedodržely zákonné lhůty k rozhodování, a také vytýká rozhodujícím správním orgánům, že měly posuzovat podání dle jeho skutečného obsahu a nikoli dle jeho formálních náležitostí. Přitom poukázal na ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu a na ustanovení § 2 odst. 4 a § 4 správního řádu s tím, že tato ustanovení nebyla v daném případě v rozhodování správních orgánů vůbec naplněna.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě k námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu v návaznosti na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod konstatoval, že § 36 odst. 3 promítá do správního řízení procesní právo zakotvené v čl. 38, odst. 2 věty první Listiny základních práv a svobod, podle kterého má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Smyslem tohoto ustanovení je dát možnost účastníkům řízení vyjádřit se k podkladům a důkazům, které jsou základem pro vydání konečného, meritorního rozhodnutí a ze kterých správní orgán vycházel a za tím účelem je hodnotil. Tento postup tedy předpokládá, že se správní orgán zabývá meritem věci. Jestliže ale z podané žádosti je na první pohled zřejmé, že žádosti nelze vyhovět a posuzovaný případ lze subsumovat pod jeden ze stanovených důvodů pro zastavení řízení, které jsou vymezeny v § 169 odst. 8 zákona o pobytu cizinců, správní orgán je povinen bez dalšího řízení o žádosti usnesením zastavit. V daném případě správní orgán prvního stupně posuzoval toliko oprávněnost podání žádosti, aniž by se zabýval věcnou stránkou předmětné žádosti, a dospěl k závěru, že podmínky pro podání žádosti nebyly v případě žalobce splněny, byl povinen bez dalšího správní řízení o žádosti, zastavit. Tento závěr není sto zvrátit ani zavádějící odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 8A 388/2011.

K potvrzení o studiu v souladu s § 64 zákona o pobytu cizinců cituje žalovaný toto ustanovení s tím, že žalobce do správního řízení doložil potvrzení o přijetí do akreditovaného rekvalifikačního kurzu Managementu, pořádaného Mezinárodní pražskou univerzitou, o.p.s., která dle jeho tvrzení disponuje ruskou akreditací. Žalovaný konstatoval, že akreditovaný rekvalifikační kurz nelze subsumovat pod akreditovaný studijní program ve smyslu § 64 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 44 a násl. zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, dle kterého je studijním programem toliko bakalářský, magisterský či doktorský studijní program, kterému byla podle § 78 zákona o vysokých školách udělena akreditace Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy. Tvrzení žalobce o tom, že MPU disponuje ruskou akreditací, je tudíž irrelevantní.

K námitce týkající porušení ustanovení § 37 odst. 1 a § 2 odst. 4 správního řádu uvedl žalovaný, že nelze souhlasit s tvrzením žalobce, dle kterého měl správní orgán prvního stupně předložené potvrzení o studiu přisoudit v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu podle svého skutečného obsahu a žádost ze dne 8. 7. 2011 posuzovat jako žádost o změnu účelu pobytu podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., neboť uvedená změna účelu pobytu je s ohledem na dikci daného zákonného ustanovení pojmově možná pouze v případě, že cizinec na území České republiky již pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za jistým účelem.

Uvedená skutečnost ostatně vyplývá i z § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanoví obecnou podmínku totožného účelu pobytu při podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, pokud cizinec na území ČR pobývá na základě víza k pobytu nad 90 dnů. Vzhledem k tomu, že žalobce předložil k žádosti potvrzení o studiu, respektive o vzdělávání, které je toliko uplatnitelné k udělení pobytového oprávnění za účelem „ostatní“ a na území ČR pobýval na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem „studia - jiné než Směrnice 2004/114/ES“, nelze se v posuzovaném případě dovolávat dobrodiní výjimky, když výjimkou z podmínky totožného účelu pobytu při přechodu z vízového oprávnění na oprávnění k pobytu na základě povolení k dlouhodobému pobytu je pouze skutečnost, že cizinec žádá o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, vědeckého výzkumu, společného soužití rodiny, rezidenta jiného členského státu EU, jakož i o vydání modré karty či zelené karty, neboť tato povolení mohou být vydávána bez předchozí podmínky vízového pobytu na území ČR již cestou zastupitelského úřadu, a tudíž i cestou Ministerstva vnitra na území ČR.

Žalovaný pak také konstatoval, že žalobce podáním ze dne 3. 7. 2012 doložil potvrzení o studiu rekvalifikačního kurzu managementu vydaném Mezinárodním vzdělávacím centrem. Dne 15. 8. 2012 doložil potvrzení o studiu anglického jazyka v období od 1. 9. 2012 do 28. 2. 2013 v kurzu pořádaném 1. Slovanským gymnáziem v Praze a dne 2. 1. 2013 doložil potvrzení o studiu v totožném kurzu v období od 1. 9. 2012 do 28. 2. 2013, tj. potvrzení o studiu, která opětovně nelze subsumovat pod žádný typ studia uvedený v § 64 zákona o pobytu cizinců. Tím Komise upozornila na to, že pokud by vycházela z dodatečně doložených potvrzení, což nebyla povinna učinit, předmětná potvrzení by byla rovněž toliko uplatnitelná k udělení pobytového oprávnění za účelem ostatní, což je s ohledem na interpretaci § 45 odst. 1 ve spojení s § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyloučené. Závěrem navrhl podanou žalobu zamítnout.

Žalobce využil svého práva a k podanému vyjádření žalovaného zaslal soudu repliku, ve které uvedl, že mu není jasné na základě, jakého zákonného ustanovení bylo řízení zastaveno, aniž by se žalovaný zabýval meritem věci, tedy rozhodl bez zjištění stavu věci či provedení dokazování. Žalobce dovozuje, že byla na místě aplikace ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť v daném případě a v jakémkoliv stádiu se rozhodovalo o meritu věci (předmětem je zastavení řízení o povolení k pobytu). Podstatné je, že rozhodnutím žalovaného mu bylo upřeno určité právo. Dále pak žalobce považuje citaci zákona o vysokých školách za nepatřičnou, neboť neobsahuje žádnou definici akreditovaného studijního programu pro účely aplikace žádosti podle zákona o pobytu cizinců a také proto, že v daném případě zákon o pobytu cizinců má přesnou definici pojmu studia pro účely tohoto zákona. Překvapuje ho, že žalovaný neví, zda Mezinárodní pražská univerzita má odpovídající akreditaci. Dále se pak vyjádřil shodně jako již v podané žalobě.

Žalovaný na repliku žalobce reagoval vyjádřením, ve kterém v podstatě odkázal na své vyjádření k podané žalobě.

Soud ve věci samé rozhodl bez nařízení ústního jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se v soudem určené lhůtě nevyjádřil k výzvě soudu, obsahující tento zamýšlený postup, a proto má soud za to, že i on s tímto postupem souhlasil.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé tyto podstatné skutečnosti:

Žalobce pobýval na území na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia s platností od 1. 9. 2010 do 31. 8. 2011. Dne 8. 7. 2011 podal žádost o povolení

k dlouhodobému pobytu za účelem studia, k žádosti doložil jako doklad prokazující účel pobytu na území potvrzení ze dne 9. 8. 2011 o přijetí do akreditovaného rekvalifikačního kurzu Managementu s předpokládanou dobou studia od 1. 9. 2011 do 1. 9. 2012 vydané Mezinárodní pražskou univerzitou, o.p.s.

Usnesením ze dne 17. 5. 2012, č.j. OAM-50863-7/DP-2011 správní orgán prvního stupně zastavil správní řízení o žádosti žalobce dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce nebyl oprávněn na území ČR podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, neboť předložené potvrzení o studiu nesplňuje žádnou z podmínek stanovených v § 64 zákona o pobytu cizinců, čímž žalobce podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, aniž by splňoval podmínku totožného účelu pobytu stanovenou v § 42 zákona o pobytu cizinců.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalobce namítal, že vzhledem k tomu, že správní orgán prvního stupně zcela ignoroval zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, neměl možnost podat jinou žádost z důvodu překážky litispendence a dovozuje, že dle § 45 odst. 1 mohl podat žádost o změnu účelu pobytu, tj. účelu pobytu studium na akreditované škole na účel pobytu ostatní studium na neakreditované škole a namítá, že správní orgán byl povinen v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu posuzovat žádost jako žádost o změnu účelu pobytu na území. K této námitce uvedl žalovaný, že žalobce pobýval na území na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem „studia – jiné než Směrnice 2004/114 ES“ s platností od 1. 9. 2010 do 31. 8. 2011 uděleného na základě účasti na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy B6208 Ekonomika a management vydané Univerzitou Karlovou v Praze, tj. studia ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dne 8. 7. 2011 žalobce podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, doložil jako doklad prokazující účel pobytu potvrzení o přijetí do akreditovaného rekvalifikačního kurzu Managementu, vydané MPU, tedy potvrzení o studiu, které nelze subsumovat pod žádný typ studia upravený v § 64 zákona o pobytu cizinců. Potvrzení o studiu je tudíž uplatnitelné pouze jako potvrzení o vzdělávání nezbytné k udělení pobytového oprávnění za účelem „ostatní“. Změna účelu pobytu dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je s ohledem na dikci tohoto ustanovení pojmově možná pouze v případě, že cizinec na území ČR již pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za jistým účelem. To vyplývá již z ustanovení § 42 odst. 1 tohoto zákona, který stanoví obecnou podmínku totožného účelu pobytu při podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, pokud cizinec na území ČR pobývá na základě víza k pobytu nad 90 dnů. Proto nemohl posoudit žádost jako žádost o změnu účelu pobytu dle § 45 odst. 1. Řízení o žádosti ze dne 8. 7. 2011 je z hlediska předmětu řízení odlišné od řízení o jiné žádosti, tudíž není splněna podmínka dle § 48 odst. 1 správního řádu týkající se „řízení v téže věci“. Žalovaný pak konstatoval, že žalobce podáním ze dne 3. 7. 2012 doložil potvrzení o studiu rekvalifikačního kurzu Managementu vydaném Mezinárodním vzdělávacím centrem dne 15. 8. 2012, doložil potvrzení o studiu anglického jazyka v období od 1. 9. 2012 do 28. 2. 2013 v kurzu pořádaném 1. Slovanským gymnáziem v Praze a dne 2. 1. 2013 potvrzení o studiu v totožném kurzu v období od 1. 9. 2012 do 28. 2. 2013, opět potvrzení, která nelze subsumovat pro žádný typ studia uvedený v § 64 zákona o pobytu cizinců. I tato potvrzení by tak byla tolika uplatnitelná k udělení pobytového oprávnění za účelem „ostatní“.

K námitce porušení § 36 odst. 2 a 3 uvedl žalovaný, že smyslem tohoto ustanovení je, aby se účastníci mohli vyjádřit k podkladům a důkazům, které jsou základem pro vydání konečného, meritorního rozhodnutí. Vzhledem k tomu že v posuzovaném případě správní orgán prvního stupně vydal usnesení o zastavení řízení, tedy procesní rozhodnutí, nebyl

s ohledem na uvedené povinen vyzývat odvolatele dle § 36 odst. 3 a námitka je podle něj bezpředmětná.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při svém rozhodování vycházel městský soud z následující právní úpravy:

Podle § 169 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. – zákona o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, rozhodnutí se vydá ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, povolení k trvalému pobytu podle § 69, je-li žádost podaná na území, povolení k přechodnému pobytu a povolení k trvalému pobytu podle § 87g a 87h.

Podle § 45 odst. 1 téhož zákona cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.

Podle § 42 odst. 1 zákona žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců a trvá-li stejný účel pobytu.

Podle § 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

Žalobce v první řadě namítá, že napadeným rozhodnutím bylo porušeno ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, když žalovaný uvedl, že vyjádřit se k podkladům a důkazům se může účastník řízení pouze v případě, že správní orgán rozhoduje o meritu věci. Z podané žaloby vyplývá, že žalobci vadí zejména skutečnost, že žalovaný svůj závěr odůvodnil odkazem na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 10.5.2012, č.j. 8 A 388/2011-41, které bylo rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č.j. 7As 113/2012-33, zrušeno. Žalobce ale neuvádí, jak konstatováním tohoto rozhodnutí mohlo být zasaženo do jeho práv a to zejména za situace, kdy Nejvyšší správní soud rozhodnutí zrušil pro zcela jinou procesní vadu a uvedl, že „s ohledem na charakter vytýkané vady, které se správní orgány dopustily hned v úvodu předmětného správního řízení při vyzývání k zaplacení správního poplatku, by bylo nadbytečné posuzovat zákonnost následných kroků správních orgánů, resp. správnost jejich posouzení ze strany městského soudu. Nejvyšší správní soud se proto dalšími stížními námitkami nezabýval.“ Otázkou namítaného porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu se tedy Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí vůbec nezabýval.

Stejně tak není patrné, jak mohlo být postupem žalovaného porušeno ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, dle kterého nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

V projednávané věci nemohlo k porušení tohoto ustanovení dojít. Správní spis v této věci totiž neobsahuje nic jiného než žádost podanou žalobcem a doklady jím předložené. Obsahuje tedy jen listiny a podklady, které jsou žalobci známy a k nimž se tedy měl možnost vyjádřit, považoval-li to za potřebné. Soudu ostatně není zřejmé, jaký účel by mělo žalobce vyzývat k tomu, aby se vyjádřil k vlastní žádosti, kterou sám žalobce vlastnoručně sepsal, a k dokladům, které sám správnímu orgánu předal. Ani v žalobě žalobce neuvádí, jaký by měl být smysl takového kroku a jaký měla mít vliv jím tvrzená vada řízení na výsledek řízení. Navíc nelze pominout, že řízení o žádosti žalobce bylo zastaveno dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, takže správní orgán o meritu věci skutečně nerozhodoval. V takovém případě nelze vytýkat žalovanému, že žalobce s podklady pro rozhodnutí neseznámil. Námitka žalobce o porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu ze strany žalovaného je proto nedůvodná.

Žalobce dále nesouhlasí s tvrzením orgánu prvního stupně o tom, že jeho potvrzení předložené společně s původní žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nesplňovalo náležitosti uvedené v § 64 zákona o pobytu cizinců, neboť je mu známo, že Mezinárodní pražská univerzita má ruskou akreditaci.

Podle § 64 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se studiem se pro účely tohoto zákona rozumí

a) střední vzdělávání a vyšší odborné vzdělávání v oborech vzdělání ve střední škole, konzervatoři nebo vyšší odborné škole, zapsané do rejstříku škol a školských zařízení, a studium v akreditovaných studijních programech na vysoké škole,

b) účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou, nebo účast na jazykovém a odborném kurzu pořádaném v rámci programu Evropské unie nebo na základě mezinárodní smlouvy,

c) stipendijní pobyt realizovaný na základě platných mezinárodních smluv prováděných Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, platného stipendijního programu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, stipendijního programu Evropské unie nebo na základě rozhodnutí vlády České republiky,

d) odborná praxe určená k získání praktických a odborných zkušeností cizincem, uskutečňovaná v tuzemské hostitelské organizaci v době jeho studia na tuzemské nebo zahraniční vysoké škole anebo v době nejvýše 5 let po ukončení studia na vysoké škole, organizačně zajišťovaná nebo koordinovaná tuzemskou vysokou školou, Akademií věd České republiky nebo k tomuto účelu Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy akreditovanou právnickou osobou se sídlem na území nebo právnickou osobou se sídlem mimo území, která má na území organizační složku,

e) odborná praxe a dobrovolná služba mládeže ve věku od 18 do 25 let, určená k získání praktických, odborných zkušeností cizincem, uskutečňovaná v tuzemské hostitelské organizaci jako součást projektu programu nebo iniciativ Evropské unie, popřípadě obdobného státního programu a organizačně zajišťovaná nebo koordinovaná k tomuto účelu Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy akreditovanou právnickou osobou se sídlem na území nebo právnickou osobou se sídlem mimo území, která má na území organizační složku,

f) výměna zkušeností a studijní pobyty osob odpovědných za vzdělávání a rozvoj lidských zdrojů, pokud tyto činnosti jsou vykonávány v rámci programů nebo iniciativ Evropské unie nebo v rámci mezinárodních smluv.

Správní orgány vycházely při rozhodování z dokladu předloženého žalobcem, kterým prokazoval účel svého pobytu na území ČR a který přiložil k podané žádosti. Tímto dokladem

bylo Potvrzení o jeho přijetí do kurzu Managementu na Mezinárodní pražské univerzitě ze dne 9.8.2011 na dobu od 1.9.2011 do 1.9.2012. Soud se proto zabýval otázkou, zda na základě tohoto potvrzení lze dospět k závěru, že žalobce splňuje podmínky uvedené v ustanovení § 64 zákona o pobytu cizinců a je možné vyhovět jeho žádosti dle § 42 zákona o pobytu cizinců. Podstatné je, že zákon č. 111/1998 Sb. o vysokých školách, na který citované ustanovení zákona o pobytu cizinců odkazuje, v § 2 odst. 1 uvádí, že vysoká škola uskutečňuje akreditované studijní programy a programy celoživotního vzdělávání. Typ vysokoškolské vzdělávací činnosti je určen typem uskutečňovaných akreditovaných studijních programů. Typy studijních programů jsou bakalářský, magisterský a doktorský. Kurz managementu, kterého se účastnil žalobce, tedy není klasickým studijním programem na vysoké škole ve smyslu tohoto zákona. V důsledku toho nebylo možno na žalobce nahlížet jako na oprávněného žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia dle ustanovení § 42 zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž na území ČR pobýval na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem „studia – jiné než Směrnice 2004/114/ES“ uděleného na základě účasti na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy B6208 Ekonomika a management, vydané Universitou Karlovou v Praze, tj. studia ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nyní podaná žádost doložená potvrzením o studiu v rekvalifikačním kurzu je ale podána za jiným účelem. Obecná podmínka totožného účelu pobytu při podání žádosti dle § 42 zákona o pobytu cizinců tak není v případě žalobce dodržena. Žalobce tedy nebyl k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia oprávněn, a proto byl postup žalovaného, který z tohoto důvodu řízení zastavil, správný.

V další námitce žalobce velmi obecně namítá, že rozhodující orgány nedodržely zákonné lhůty k rozhodování. Z tohoto důvodu soud také ve velmi obecné rovině konstatuje, že délka řízení před správním orgánem nemůže zakládat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud byl žalobce přesvědčen o nedodržení zákonných lhůt, mohl využít možnosti, kterou mu dává správní řád v ustanovení § 80, a podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti.

Žalobce také s obecným odkazem na ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu namítl, že rozhodující správní orgány měly posuzovat podání dle jeho skutečného obsahu, a nikoli dle jeho formálních náležitostí. Z této žalobní námítky není patrné, jaký „skutečný obsah“ má žalobce na mysli, ale z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný se zabýval tím, zda by bylo možné posoudit žalobcovu žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia jako žádost o změnu účelu pobytu dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a že dospěl k závěru, že to možné není. Jako důvod pro svůj závěr uvedl, že změna účelu pobytu dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je s ohledem na dikci tohoto ustanovení pojmově možná pouze v případě, že cizinec na území ČR již pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za jistým účelem. To vyplývá již z ustanovení § 42 odst. 1 tohoto zákona, který stanoví obecnou podmínku totožného účelu pobytu při podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, pokud cizinec na území ČR pobývá na základě víza k pobytu nad 90 dnů. Není tedy pravdou, že by žalovaný neposuzoval žádost žalobce podle obsahu, a proto i tuto námitku soud jako nedůvodnou zamítl.

V závěrečné námitce pak žalobce pak opět obecně poukázal na to, že při rozhodování správních orgánů nebyla vůbec naplněna ustanovení § 2 odst. 4 a § 4 správního řádu. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvádí, jak měly správní orgány daná ustanovení porušit, uvádí soud také opět pouze obecně, že porušení citovaných ustanovení správními orgány neshledal, neboť žalovaný své rozhodnutí řádně odůvodnil a to i s ohledem na odvolací námitky žalobce. Dle soudu žalobce řádně zjistil stav věci a při svém rozhodování postupoval

v souladu se zásadami uvedenými v § 2 správního řádu. Ani tuto námitku proto soud důvodnou neshledal.

S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. srpna 2015

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu